

Л. О. Чорна,
д. е. н., професор, професор кафедри управління та адміністрування,
Житомирський інститут ПрАТ "ВНЗ "Міжрегіональна академія управління персоналом",
науковий співробітник кафедри управління бізнесом та розвитком села,
Сільськогосподарська академія Університету Вітаутаса Великого, м. Каунас
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8724-9145>
М. Й. Венажиндене,
Phd, доцент, завідувач кафедри управління бізнесом та розвитком села,
Сільськогосподарська академія Університету Вітаутаса Великого, м. Каунас
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9894-6811>
Д. М. Васильківський,
д. е. н., професор, завідувач кафедри міжнародних економічних відносин,
Хмельницький національний університет
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4949-078X>

DOI: 10.32702/2306-6814.2023.4.26

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

L. Chorna,
Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of the Department of Management and Administration,
Zhytomyr Institute "Interregional Academy of Personnel Management", Senior Researcher of the Department
of Business and Rural Development Management, Vytautas Magnus University Agriculture, Kaunas, Lithuania
M. Vienazindiene,
Phd, Associate Professor, Head of the Department of Business and Rural Development Management,
Vytautas Magnus University Agriculture Academy, Kaunas, Lithuania
D. Vasylykivskyi,
Doctor of Economic Sciences, Professor, Head of the Department of International
Economic Relations, Khmelnytskyi National University

ORGANIZATIONAL AND ECONOMIC ENSURING THE PROCESS OF FORMING THE INTELLECTUAL POTENTIAL OF THE ENTERPRISE

В статті розглянуто формування інтелектуального потенціалу підприємства в контексті структурних змін та необхідності створення нових стратегій розвитку, впровадження та активізації інноваційних процесів, які є невід'ємною частиною процесу подолання наслідків, які спричинені кризовими явищами, та визначають необхідність створення нових систем, а також вдосконалення механізмів управління підприємства. Розкрито сутність поняття "інтелектуального потенціалу" підприємства, основні характеристики, структуру та бар'єри, які постають на шляху до успішної реалізації системи цілей інноваційного розвитку підприємства. Саме успішність подолання даних бар'єрів буде свідчити про ефективність інноваційного політики підприємства. Сучасні умови функціонування інноваційно-активно-

го підприємництва вимагають створення адекватного економічного та організаційного забезпечення процесу формування інноваційного потенціалу підприємств, що забезпечує розвиток кадрового потенціалу, договірної та фінансової діяльності.

The article examines the formation of the intellectual potential of the enterprise in the context of structural changes and the need to create new strategies for development, implementation and activation of innovative processes, which are an integral part of the process of overcoming the consequences caused by crisis phenomena, and determine the need to create new systems, as well as improve mechanisms enterprise management.

The essence of the concept of "intellectual potential" of the enterprise, the main characteristics, structure and barriers that stand in the way of the successful implementation of the system of goals of innovative development of the enterprise are revealed. It is the successful overcoming of these barriers that will testify to the effectiveness of the company's innovative policy. Modern operating conditions of innovative and active entrepreneurship require the creation of adequate economic and organizational support for the process of forming the innovative potential of industrial enterprises, which ensures the development of personnel potential, contractual and financial activities.

The only prerequisite for the survival of a modern organization in a tough competitive environment is to ensure its innovative development as a way of economic growth. Turbulence processes associated with rapid, unforeseeable changes in the external and internal environment encourage management entities to improve innovative activities based on the search for effective forms of use and methods of managing intellectual potential, which are inexhaustible sources of continuous development and adaptation to requirements. market. It should be noted that the creation, expansion and implementation of this resource is possible only in the long term, which actualizes the study of intellectual potential as a basic component in the strategy of innovative development of the organization. The current stage of economic development is closely related to the use of intellectual resources, in particular intellectual capital, intellectual labor and intellectual products, which, in turn, can also be used as innovative means of production.

Ключові слова: інноваційна діяльність, інтелектуальний потенціал, підприємство, інтелектуальні ресурси, інноваційний розвиток, бар'єри.

Key words: innovative activity, intellectual potential, enterprise, intellectual resources, innovative development, barriers.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

У контексті загальносвітових тенденцій соціально-економічного розвитку стає очевидним, що формування економічних відносин, заснованих на домінантах розумової та інтелектуальної праці, ролі фактора знань та інформації в економічних і соціальних процесах, природного зростання, трансформації інститутів ринкової орієнтації, інтелектуальна власність, розвинене формування ринку та загальна інтелектуалізація економіки у сфері високотехнологічних послуг спричиняє появу нового вектора або феномену економіки знань — інтелектуального підприємництва. Це процеси синтезу інтелектуальної та підприємницької діяльності, що означає формування та розвиток таких "правил гри", за якими відбувається безперервне відтворення взаємодії інтелектуальних ресурсів економіки, суспільства та суб'єктів підприємництва.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Серед науковців дослідженням питання аналізу процесу формування інтелектуального потенціалу підприємства займалися: С. Гладій, А. Касич, Н. Міценко, В. Мурашко, Г. Швиданенко, Ю. Канигін, К. Мамонов, які в своїх працях досліджували аспекти формування та використання інтелектуального потенціалу в контексті управління підприємством. Вивчення наукових доробок експертів та дослідників у сфері впровадження інноваційного управління дозволяє виділити низку факторів, які мають значний вплив на планування та формування інноваційного середовища в умовах комерційного використання. Водночас цілеспрямована реалізація ключових положень стратегії управління інтелектуальними ресурсами може бути використана для узагальнення досвіду, що прискорить вивчення шляхів, що подола-



Рис. 1. Структура інноваційного потенціалу підприємства

ють бар'єрів, які постають в процесі розвитку підприємств.

МЕТА ДОСЛІДЖЕННЯ

Метою статті є дослідження сутності поняття інтелектуального потенціалу підприємства, визначення та аналіз перешкод, які стримують розвиток підприємства, який сприятиме досягненню економічної, соціальної, управлінської та іміджевої ефективності підприємництва та домінуванню ролі людини в сучасній економіці як інтелектуального чинника економічного зростання.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

В умовах цифрової економіки інноваційний розвиток економічних систем зумовлений двома паралельними та взаємопов'язаними явищами — глобалізацією (відкриті макроекономічні системи) та трансформацією моделей інноваційного процесу. "Глобалізація 4.0 і технологічні інновації, що лежать в її основі, ведуть світ до нової ери розвитку — кіберфізичних систем і талантів — ери, яка не має історичного прецеденту за масштабом, швидкістю та глибиною змін" [1].

Домінанти інтелектуальної еволюції сучасної економіки за векторами високотехнологічних послуг і високотехнологічних технологій ознаменували формування такого феномену сучасної економіки, як інтелектуальне підприємництво. Дане явище передбачає синтез інтелектуальної та підприємницької діяльності, що супроводжується взаємодією суб'єктів безперервного відтворення інтелектуальних ресурсів економіки та суспільства та суб'єктів господарювання. У цьому контексті основною проблемою сучасного підприємництва є несформованість креативного інноваційного мислення, відсутність нових теорій, концепцій, методів і механізмів капіталізації потенціалу знань, модернізації інституційної інфраструктури підприємництва тощо [2].

Особливості концепції економіко-організаційного забезпечення процесу формування інноваційного потенціалу промислового підприємства передбачають використання досягнень науково-технічного прогресу (особливо в галузі інформаційних технологій і систем в частині управління) та розробку нових видів продукції та послуг, удосконалення методів їх виробництва та використання.

Проте трансформації цих процесів у таких умовах заважає інерція розуму, уявлення про підприємництво в цілому, сформоване в період індустріального розвитку. У цій парадигмі вітчизняний бізнес продовжує залишатися і найчастіше використовує логіку управління ефективністю підприємства, а промислове підприємництво існує на рівні операційного менеджменту, головним двигуном якого є конкуренція. Отже, основною проблемою сучасного підприємництва є відсутність нового інноваційного та творчого розуму, нових концепцій, теорій, методів, механізмів у контексті капіталізації знань підприємства, потенційної модернізації інституційної системи підприємництва тощо. У цьому контексті цікавим є і дуже доречно в теоретичному, і практичному плані стверджувати, що в епоху розвитку економіки, заснованої на знаннях, успіху досягнуть лише ті суб'єкти, які справді зможуть перетворитися з промислових підприємств на підприємства, здатні стати колективними підприємцями-інтелектуалами. Це зумовлено не лише наявністю інноваційних складових (матеріально-, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, менеджменту), конкурентоспроможністю виробленої продукції (товарів, технологій та послуг), а й формуванням особливої структури гармонійного суспільства на основі теорії принципів "вартості, створеної знаннями".

Необхідно відзначити, що в наукових публікаціях пропонуються різні концепції виділення складових потенціалу підприємства, засновані на його одновимірній і багатовимірній структурізації. Багатовимірною (ієрархічною) структурізацією заснована на розділенні потенціалу за декількома класифікаційними ознаками внутрішнього середовища підприємства [3, с. 264]. Внаслідок цього інноваційний потенціал представлено як синтез функціонального, ресурсного та організаційно-структурного потенціалів підприємства, які використовуються чи можуть бути використані у процесі інноваційної діяльності (рис. 1).

Функціональний рівень інноваційного потенціалу представлений здібністю підприємства виконувати основні і спеціальні функції у процесі інноваційної діяльності. Так, основними функціями процесу є аналіз, цілепокладання, планування, прогнозування, організація, стимулювання, контроль, регулювання та координація; до спеціальних функцій відноситься фінансове, кадрове, правове та інформаційне забезпечення процесу.

Організаційно-структурний рівень об'єднує в собі складові, що відповідають структурним підрозділам підприємства, кожен з яких відповідає за окремий напрям його діяльності. Так, до організаційно-структурної частини інноваційного потенціалу можна віднести виробничу, економічну, маркетингову, інфраструктурну, комунікаційну складові та НДДКР.

Ресурсний рівень представлено групами основних ресурсів підприємства, які можуть бути використані в інноваційному процесі: нематеріальні, матеріально-технічні, кадрові, фінансові та інформаційні.

Можна виділити три основні напрямки державного впливу на процес формування інноваційного потенціалу підприємств.

Перший — створення інституційних та нормативно-правових умов для сприятливих змін у сфері інноваційної діяльності (зокрема, формування наукової та інноваційної інфраструктури; розвиток та вдосконалення нормативно-правового забезпечення інноваційної діяльності, особливо системи захисту інтелектуальної власності) та авторське право).

По-друге, це стимулювання та державна підтримка наявного інноваційного потенціалу (зокрема, запровадження податкових пільг; реалізація права на прискорену амортизацію; вдосконалення механізмів залучення банківських кредитів; розвиток лізингових систем; розподіл прямих державних позик на реалізацію проєктів загальнодержавного значення).

По-третє, це зовнішньоекономічна підтримка інноваційної діяльності (зокрема, сприяння міжнародному трансферу інновацій; сприяння міжнародній інвестиційній співпраці; вдосконалення виставкової діяльності) [4].

Організаційно-економічну стратегію управління інноваційним потенціалом підприємств слід розглядати як цілеспрямовану програму дій щодо створення та реалізації соціально-економічного механізму, здатного впливати на процеси виробництва, зберігання, просування продукції з метою підвищення її якості, доступності, зниження собівартості, забезпечення інших критеріїв конкурентоспроможності шляхом комерціалізації інновацій для забезпечення вимог продовольчої безпеки держави. Таким чином, щоб успішно інтегрувати промислове підприємство в складне конкурентне середовище, його менеджмент повинен постійно відслідковувати та оцінювати інноваційні зміни, що відбуваються поза ним. Ефективність управління інноваційним потенціалом підприємства залежить від внутрішніх факторів, серед яких найбільш значущими є техніко-технологічна оснащеність, використання сучасних інформаційних технологій, кваліфікація персоналу.

Особливе значення для внутрішніх факторів в управлінні набуває те, що вони визначають взаємовідносини між працівниками інноваційно-активного підприємства та мають визначальний вплив на систему взаємодії із зовнішнім середовищем при формуванні організаційного забезпечення. Внутрішні чинники визначають ступінь відповідності інноваційної стратегії та цілей кожній функціональній сфері: загальне управління, економіка, фінанси, науково-технічний розвиток, виробництво, маркетинг, кадри. Таким чином, в основу принципів інтелектуалізації економіки покладено сучасну

парадигму інноваційного потенціалу підприємства.

Цілі підприємства є базовою складовою формування інноваційної політики підприємства, складають основу для формування функцій управління, слугують базою планування та побудови організаційно-функціональних структур управління; формування системи мотивації; вони визначають критерії контролю та оцінки результатів діяльності [5].

Таким чином, саме здатність підприємства результативно досягати своїх цілей є ключовим моментом, що визначає дієвість управління інноваційним розвитком підприємства. Успішна реалізація системи цілей інноваційного розвитку підприємства є базою його економічного зростання та забезпечення взаємозв'язку цілей і ресурсів передбачає подолання низки бар'єрів, від яких залежить ефективність інноваційної політики підприємства [6].

В основі визначення бар'єрів полягає виявлення розривів між наявністю внутрішніх ресурсів та встановленими цілями інноваційного розвитку, що відображені у кількісному вимірі, з урахуванням оцінки впливу факторів зовнішнього середовища.

Всю сукупність бар'єрів у відповідності до ресурсного забезпечення інноваційного розвитку можна представити наступними групами: науково-технологічні; інформаційні; фінансові; кадрові та інституційні [7, с. 348].

Передусім необхідно відмітити фінансові бар'єри — це, насамперед, брак як власних, так і залучених коштів на реалізацію тих чи інших заходів для забезпечення інноваційного розвитку підприємства.

Під кадровими бар'єрами слід розуміти недостатню кваліфікацію працівників для виконання тих чи інших функцій або нестачу самих працівників.

Інформаційні бар'єри слід розуміти як відсутність або недосконалість інформаційного забезпечення або відсутність чи недостатню ефективність інформаційних мереж, що використовує підприємство.

Під науково-технологічними бар'єрами мається на увазі відсутність або нестача матеріально-технічного та/або технологічного забезпечення відповідних процесів на підприємстві.

Інституційні бар'єри — це, фактично, управлінські бар'єри, що не дозволяють задіяти весь внутрішній потенціал та можливості ринку, для інноваційного розвитку підприємства: квотування, ліцензування певних видів діяльності, рішення органів влади — тобто недостатнє або надмірне державне регулювання.

Сучасний етап економічного розвитку тісно пов'язаний з використанням інтелектуальних ресурсів, зокрема інтелектуального капіталу, інтелектуальної праці та інтелектуальних продуктів, які, у свою чергу, також можуть використовуватися як інноваційні засоби виробництва. Наявність, якісний та кількісний склад інтелектуальних ресурсів промислового підприємства, форма їх залучення (власні чи позикові), здатність підприємства як відкритої системи генерувати, використовувати та своєчасно залучати новітні інтелектуальні знання та продукцію — це те, що забезпечує використання інтелектуальних ресурсів для поступального, постійного інноваційного розвитку підприємства. Тобто інтелектуальними ресурсами (їх ще називають нематеріальними),

як і матеріальними ресурсами, необхідно управляти, створювати відповідну систему організації інноваційної діяльності та розвитку інноваційного потенціалу.

Сучасна наукова думка про систему управління інноваційним потенціалом промислового підприємства — це уявлення про специфічний апарат взаємоузгоджених зв'язків процесів управління, спрямованих на регулювання взаємовідносин підприємства з усіма суб'єктами взаємодії під час інноваційного процесу, реалізації як поточної операційної діяльності, так і дотримання цільових орієнтирів. Розрізняють такі підходи до управління інноваційним потенціалом промислового підприємства: процесний, системний, життєвого циклу, маркетинговий і проєктний. Вважається доцільним використовувати процесний підхід для управління розвитком промислових підприємств, оскільки він забезпечує збалансованість і узгодженість усіх процесів, функцій і діяльності.

Фінансове та організаційне забезпечення управління інноваційним потенціалом підприємства реалізується через цільові інноваційні програми. Враховуючи цілеспрямоване управління інноваційним розвитком підприємства, що забезпечує ефективне досягнення як стратегічних, так і тактичних цілей розвитку підприємства, необхідно чітко визначити пріоритетні напрями у виділених бізнес-процесах. Було очевидно, що розвиток інновацій у часі, наявність точної стадії та стадії інновацій, узгодженість цілей програми та ресурсів, а також послідовне створення вартості та її зростання в довгостроковій перспективі відображаються в проєктному підході. Іншими словами, інноваційні проєкти розробляються в рамках виділених бізнес-процесів [7, с. 349].

Система менеджменту має забезпечити перехід від проєктного підходу в організації інновацій до систематичного управління інноваційною діяльністю, перетворення її на системну складову операційної діяльності. При цьому важливо адекватно визначити "обсяг" інновацій і створити таку систему управління інноваційним потенціалом промислового підприємства, яка б дозволяла врахувати весь комплекс факторів і результатів, пов'язаних з інноваційними змінами. Такі завдання можливі лише за умови мобілізації всіх складових інноваційного потенціалу підприємства, активізації адаптивних механізмів екологічних викликів, формування організаційного ресурсу на всіх рівнях управління науково-технічним та інноваційним процесом. Основою інноваційного розвитку є принципи інтелектуалізації економіки. Інтелектуальні ресурси підприємства включають інтелектуальний капітал, інтелектуальну працю та інтелектуальні продукти, які, у свою чергу, також можуть використовуватися як засоби виробництва. Інтелектуальні ресурси трансформуються в інтелектуальний капітал, який, у свою чергу, виступає інтелектуальним ресурсом для нового обороту капіталу. Інтелектуальні ресурси є основою для визначення інтелектуального потенціалу.

Розвитку інноваційного потенціалу промислового підприємства має сприяти його інноваційна система, яка є складною, відкритою, динамічною моделлю інноваційної діяльності, що поєднує в собі простір і час, сукупність елементів, що відображають характер і напрями їх взаємозв'язків у процесі досягнення поставлених цілей між усіма суб'єктами інноваційної діяльності та учасниками ринку інновацій. Тому сутність інноваційної

системи полягає в гармонійній просторово-часовій інтеграції сукупності елементів інноваційної діяльності з урахуванням їх мікро — та макросередовища для розробки та реалізації інноваційних проєктів і програм з метою досягнення ефективною та якісною зміною господарської діяльності. Інноваційна система включає функціональний, розгалужений, технологічний і виконавчий блок. Екстенсивний — передбачає розширення виробництва і реалізації продукції та виникає на ненасиченому ринку. За відсутності гострої конкуренції, в умовах відносної стабільності зовнішнього середовища. Вони пов'язані зі зростанням витрат на ресурси. Зараз у більшості регіонів світу цей підхід практично вичерпав себе, оскільки існуючі ринки вже заповнені товарами [7, с. 352].

Інтенсивний науково-технічний — передбачає використання досягнень науки і техніки для вдосконалення конструкцій і технологій виробництва традиційної (модернізованої) продукції з метою здешевлення її виробництва, підвищення якості, а в кінцевому підсумку — підвищення конкурентоспроможності. Перехід до цього напрямку розвитку відбувається в міру насичення ринків, виснаження дефіцитних ресурсів, посилення конкуренції виробників. Інноваційний науково-технічний, що забезпечує постійне оновлення асортименту продукції та технологій її виробництва. Удосконалення системи управління виробництвом і збутом.

ВИСНОВКИ

В результаті проведеного аналізу можна визначити, що під впливом посилення внутрішньої та зовнішньої конкуренції інноваційний потенціал стає суттєвим елементом стратегічного корпоративно-орієнтованого управління на промисловому підприємстві. Нові продукти, передові технології, що визначають успішність підприємницької діяльності, забезпечують довгострокове функціонування та фінансову стабільність підприємств. У свою чергу, інноваційна спрямованість економіко-організаційного забезпечення стратегії і тактики розвитку виробництва висуває нові вимоги до змісту управлінської діяльності, зумовлюючи необхідність вдосконалення конкретних форм управління інноваційною діяльністю.

Інтелектуальні ресурси виступають базовою основою інтелектуального потенціалу підприємства, адже саме вони формують поточний стан та перспективні можливості зростання. Інтелектуальний потенціал є одним із головних елементів у структурі економічного потенціалу підприємства, який надає можливість зміцнити його конкурентні переваги.

Управління інноваційним потенціалом є невід'ємною частиною управління інноваційною діяльністю і вирішує питання планування та реалізації економічних та організаційних стратегій, що забезпечують сталий, інноваційний розвиток підприємства. Розробка інноваційних стратегій здійснюється на основі оцінки потенціалу підприємства та його інноваційного потенціалу. Аналіз зовнішнього середовища підприємства дозволяє виявити фактори ризику на ринку, аналіз інноваційного потенціалу дозволяє оцінити ресурси промислового підприємства з точки зору стратегічної можливості їх використання.

Література:

1. Амоша О., Підоричева І., Землянкін А. (2021), "Ключові тенденції розвитку світової економіки: нові виклики та перспективи", *Наука та інновації*, 17 (1), 3—17, available at: <http://doi.org/10.15407/scine17.01.003>
2. Островська Г. (2017), "Інтелектуальне підприємництво за нової парадигми економічної діяльності", *Вісник Тернопільського національного економічного університету*, 2 (84), 83—97, available at: <http://doi.org/10.35774/visnyk2017.02.083>
3. Заруба В.Я., Потрашкова Л.В. (2009), *Методи та моделі оптимізації ресурсів. Моделювання процесів відтворення потенціалу підприємства. // Сучасні проблеми моделювання соціально-економічних систем: Монографія. Х.: ФОР Александрова К.М.; ВД "ІНЖЕК", 2009. 261—279 с.*
4. Управління інноваційними процесами: формування методичного підходу до подолання бар'єрів розвитку, available at: <chrome-extension://efaidnbnmnncipscjrcglclefindmkaj/https://core.ac.uk/download/pdf/50587587.pdf>
5. Перерва П., Кучинський В., Кобельова Т., Косенко А., Маслак О. (2021), "Економічне обґрунтування аутсорсингу інформаційних технологій та логістичних послуг в інтелектуально-інноваційній діяльності підприємства", *Східно-Європейський журнал підприємницьких технологій*, 4 (13 (112)), 6—14, available at: <http://doi.org/10.15587/1729-4061.2021.239164>
6. Дачій Н. (2021), "Управління інтелектуальним потенціалом як нова парадигма сталого розвитку державного управління", *Інвестиції: Практика та досвід*, 16, 64—69, available at: <http://doi.org/10.32702/2306-6814.2021.16.64>
7. Гук О.В. (2016), "Інноваційний потенціал як інструмент забезпечення інноваційного розвитку підприємства" / О.В. Гук, О.С. Дейнека, Р. І. Лексін // *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2016. Випуск 14. 348—351 с.

References:

1. Amosha, O. Pidorycheva, I. and Zemliankin, A. (2021), "Key trends in the world economy development: new challenges and prospects", *Nauka ta innovatsii*, vol. 17 (1), pp. 3—17, available at: <http://doi.org/10.15407/scine17.01.003> (Accessed 2 Feb 2023).
2. Ostrovska, H. (2017), "Intellectual entrepreneurship under a new paradigm of economic activity", *Visnyk Ternopilskoho natsionalnoho ekonomichnoho universytetu*, vol. 2 (84), pp. 83—97, available at: <http://doi.org/10.35774/visnyk2017.02.083> (Accessed 2 Feb 2023).
3. Zaruba, V.Ya. and Potrashkova, L.V. (2009), "Methods and models of resource optimization. Modeling the processes of reproduction of the company's potential", *Suchasni problemy modeliuвання sotsialno-ekonomichnykh system [Modern problems of modeling socio-economic systems]*, FOP Aleksandrova K.M.; VD "INZhEK", Kharkiv, Ukraine, pp. 261—279.
4. Manojlenko, O.V. Strovkov, Ye.M. and Tkachenko, M.O. (2013), "Management of innovation processes: formation of a methodical approach to overcoming

development barriers", available at: <https://core.ac.uk/download/pdf/50587587.pdf> (Accessed 2 Feb 2023).

5. Pererva, P. Kuchynskiy, V. Kobelieva, T. Kosenko, A. and Maslak, O. (2021), "Economic justification of outsourcing of information technologies and logistics services in intellectual and innovative activities of the enterprise", *Skhidno-Yevropeyskyi zhurnal pidpriemnytskykh tekhnolohii*, vol. 4 (13 (112)), pp. 6—14, available at: <http://doi.org/10.15587/1729-4061.2021.239164> (Accessed 2 Feb 2023).

6. Datsii, N. (2021), "Intellectual potential management as a new paradigm of sustainable development of public administration", *Investytsiyi: praktyka ta dosvid*, vol. 16, pp. 64—69. DOI: 10.32702/2306-6814.2021.16.64

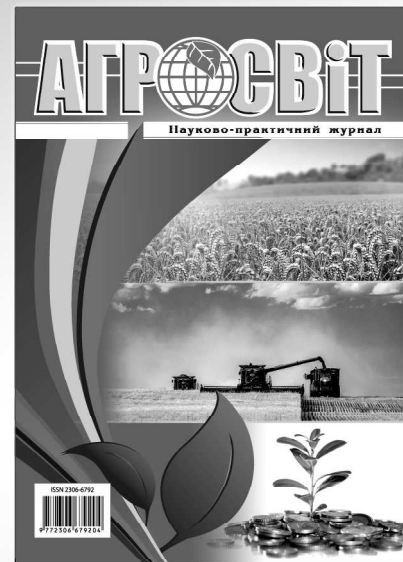
7. Huk, O.V. Deineka, O.S. and Leksin, R.I. (2016), "Innovative potential as a tool for ensuring innovative development of the enterprise", *Hlobalni ta natsionalni problemy ekonomiky*", vol. 14, pp. 348—351 p.

Стаття надійшла до редакції 08.02.2023 р.

АГРОСВІТ

www.agrosvit.info

Передплатний індекс: 23847



Виходить 24 рази на рік

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292